

Lunds Universitet
Statsvetenskapliga institutionen

Kurskod: STVA23
Termin: VT24
Handledare: Simon

Stattin

Makten och Maskineriet

Hur Ryssland legitimerar sin regim

LUNDS
UNIVERSITET

Klas Karlsson
Sara Johansson

Abstract

This study examines in what way autocratic regimes build legitimacy through elections, the judiciary, the legislative and the media. Institutions that in an autocratic regime play a vastly different role than in democracies. Through a case study of Russia, the research highlights how the role of these institutions has changed since the fall of the Soviet Union until today. The findings indicate in what way the institutions strengthen the regime's legitimacy within Russia. The study draws a conclusion that the Russian regime has over time drifted away from their previous regime typology, competitive autocracy, to reaching levels of full-scale autocracy. Leaving behind any attempt of democratization. Future research should explore the impact of other institutions' role in building legitimacy as well as what may happen to Russia in the future.

Keywords: Legitimacy, Autocracy, Competitive Authoritarianism, Elections, Judiciary, Legislative, Media

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	4
1.1 Bakgrund.....	4
1.2 Syfte och frågeställning.....	5
1.3 Avgränsningar.....	5
1.4 Tidigare forskning.....	6
2. Teori.....	8
2.1 Competitive authoritarianism.....	8
2.2 Tre pelare av autokratisk stabilitet.....	9
3. Metod och material.....	11
3.1 Metod.....	11
3.2 Material.....	11
4. Analys.....	13
5. Diskussion.....	18
6. Slutsats.....	23
7. Källförteckning.....	24

1. Inledning

I mars 2024 hölls presidentval i Ryssland, Vladimir Putin segrade och valdes till president för femte gången (Ray, 2024). Putin har varit en del av det yttersta toppskiktet i den ryska politiken från början av 2000-talet fram tills idag, både som president och som statsminister. Stödet för den sittande presidenten var fortsatt mycket högt då Putin fick drygt 87% av rösterna vilket motsvarar en ökning med cirka tio procentenheter sedan valet 2018. Detta trots det fortgående kriget i Ukraina (Pertsev, 2024) och att Freedom House rapport från år 2023 gav Ryssland enbart 13 av 100 poäng på deras skala över politiska och civila rättigheter (Freedom House, 2023), vilket inte är ett särskilt gott omdöme. Rysslands demokrati och frihet har tydligt har gått tillbaka under Putins tid som makthavare. Sedan 1990-talet har Rysslands regim gått från att vara en autokrati som föll, Sovjetunionen, till att påbörja en demokratiseringsprocess. Däremot har en vändning skett och Ryssland framstår återigen gå mot ett mer autokratiskt styre. Nationalencyklopedin definierar ordet autokrati som självherravälde eller oinskränkt makt (Nationalencyklopedin, 2023), vilket kanske inte är en fullträff på Ryssland ännu med tanke på att bland annat, åtminstone till synes, demokratiska val fortfarande förekommer. Idag råder det inget tvivel i litteraturen om att Ryssland i alla fall inte är en demokrati (McFaul, 2021, s. 11).

1.1 Bakgrund

Rysslands förhållningssätt till demokrati har länge varit komplicerat och långt ifrån perfekt även innan Vladimir Putin kom till makten för första gången. När man ser till fenomen inom den ryska politiken, så som legitimiteten i detta fall, är det viktigt att inte bli historielös eller ta det ur sitt sammanhang. För att kunna förstå politisk legitimitet i Ryssland 2024 behöver man också en viss bakgrund till hur demokratin och politiken i stort har förändrats. Putins ledarskap och retorik har genomgått en förändring sedan början av 2000-talet. När han först blev president såg han inte västvärlden nödvändigtvis som en motståndare till hans mål (Galeotti, 2022, s. 85-86). Demokrati som värde har blivit tätt sammankopplat med västvärlden och även på vissa platser fått en negativ klang efter misslyckade demokratifrämjande uppdrag. Ryssland idag har istället blivit en motsats till demokratifrämjande och är snarare en stöttande kraft för autokratier som vill etablera sig och bli stabila (Burnell, 2017, s. 448). Demokrati och speciellt liberal demokrati går idag mot Rysslands politiska mål.

I demokratier finns ett antal grundläggande institutioner som säkerställer att de demokratiska värderingar värnas om. Däribland val som har en ansvarsutkrävande funktion där väljarna kan ställa de styrande till svars. Om befolkningen inte är nöjda med styret, röstar man på oppositionen och frambringar ett maktskifte (Dahl, 1998, s. 93). Val i autokratier däremot har en annan funktion. Den ansvarsutkrävande funktionen av val försvinner i en autokrati eftersom valen på förhand är upp gjorda på ett eller annat sätt arrangerade för att garantera att segern går till det sittande partiet eller presidenten. Frågan är ofta inte vem som kommer

vinna utan med hur mycket. 80% eller 90% av rösterna? Varför är då val återkommande i Ryssland såväl som i andra autokratier runt om i världen? I moderna autokratier och diktaturer återfinns ofta någon form av demokratiska institutioner. Det är inget nytt fenomen och har länge använts för att försöka legitimera deras styre. Genom val kan styret få, eller i alla fall påstå sig ha, demokratisk legitimitet som stödjer deras maktinnehav (Brooker, 2017, s. 100).

I demokratier agerar den legislativa instansen ansvarstagare för lagstiftning, representerar väljarna och har tillsyn över den verkställande makten. Det är viktigt att institutionen fungerar väl för att skydda rättssäkerheten. Rättsväsendet har till uppgift att tolka och döma enligt lagarna. Det är en säkerhet för individens rättigheter och ser till att den legislativa eller verkställande inte missbrukar sin makt. I autokratier däremot är rättsväsendet ofta hårt kontrollerat för att agera enligt regimen vilja (Aldrou et al, 2021).

Även media är en viktig aktör i demokratier. Dess uppgifter är att vara bryggan mellan medborgarna och staten genom att rapportera och agera plattform för medborgarna att framföra åsikter. I demokratier är median fri från förtryck, från varken staten eller andra aktörer. Medans i autokratier är det viktigt för regimen att hålla ett hårt grepp om media för att kunna propagera sitt egna narrativ. Mediekkanaler ägda av andra än regimen är ofta starkt kontrollerade (Stier, 2015).

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med denna undersökning är att studera hur maktbärande i auktoritära regimer skapar legitimitet då det är viktigt att förstå hur denna typ av politiska system fungerar och vilken inverkan det får. Fenomenet av val i autokratier finner vi intresseväckande, hur kan det komma sig att en stat som i många aspekter blir allt mer autokratisk väljer att bibehålla en demokratisk institution, och varför spelar just den institutionen roll. Vidare är det av relevans då vi kan observera en ökad autokratisering i flera andra stater idag och att Ryssland, som nämnt i bakgrunden, spelar en stor roll i att propagera icke-demokratiska styrelseskick. På detta vis kan förklaringar bakom Rysslands ökade autokratisering även potentiellt förklara liknande processer i andra stater. Förhoppningen är att undersökningen ska utmana det teoretiska ramverket genom att applicera det på ett samtida fall och på så vis bidra till att öppna upp för framtida forskningsfrågor. Detta ska besvaras med hjälp av följande frågeställning; På vilka vis bygger regimen legitimitet i Ryssland?

1.3 Avgränsningar

Studien undersöker legitimitet i autokratier och vi väljer att fokusera på Ryssland som fall. Legitimitet är ett brett begrepp som är svårt att uppmäta. Det vi menar med legitimitet är den interna legitimiteten befolkningen har för regimen och inte den internationella legitimiteten

mellan Ryssland och andra stater. Definitionen av legitimitet vi använder är den samma som Gerschewski (2013) använder, detta beskrivs närmare i teoridelen.

Ryssland är av intresse eftersom de länge spelat en stor roll i den internationella politiska sfären, är en stormakt och även som ovan nämnt påverkar andra staters beteende. Avgränsningen skapar ett fokus och en förståelse för just Ryssland vilket kan göra det svårt att generalisera studien och direkt applicera samma slutsats för andra autokratiska stater. Genom att avgränsa oss till enbart Ryssland missar vi eventuellt vilka andra faktorer som kan vara avgörande för att bygga legitimitet i andra autokratier. Hursom hoppas vi fortfarande att slutsatserna av denna studie kan åtminstone till viss del vara tillämpbara på andra liknande fall. Vad gäller tidsrummet är vi främst intresserade av år 1990 fram till idag, eftersom det har en större inverkan på vår samtid. På grund av denna avgränsning undersöker vi inte politiken från tiden då Ryssland fortfarande var Sovjetunionen och historiska aspekter som än idag lever kvar riskerar att inte uppmärksammas. Vi har valt specifikt legitimitet som fenomen då vi anser att det är en av de viktigaste och mest intressanta när man studerar autokratier. Det innebär dock inte att andra faktorer har en väsentlig roll i att förklara hur ett autokratiskt politiskt system fungerar. De fyra faktorerna vi väljer att studera som legitimitetsskapande är val, rättsväsendets makt, legislativa instansens makt samt media. Andra faktorer som kan påverka legitimiteten i ett land är ekonomisk tillväxt, internationellt erkännande samt historiska och kulturella aspekter med mera. Samtliga avgränsningar ovan har gjorts för just denna studie på grund av den möjlighet för tid och rum vi har. En undersökning som faktiskt tagit dessa avgränsningar i beaktande kan och lär mycket väl resultera i en annan slutsats. Men detta lämnar vi till framtida studier att undersöka.

1.4 Tidigare forskning

Forskningsfältet om hur autokratier bygger stabilitet och legitimitet är brett där det finns flera inriktningar och perspektiv. De senaste 20-30 åren har mycket framstående forskning inom ämnet publicerats. Geddes (1999) delade in autokratiska stater i olika kategorier för att undersöka vilken typ av autokrati som är mest stabil för att se vilken som är mest trolig att falla och transformeras till något annat. Megaloni (2009) skriver i sin bok att val existerar i autokratier som ett sätt att skrämja bort eventuell opposition och övervaka befolkningen. Hon skriver även om vikten av ekonomisk tillväxt för regimens stabilitet. Vid god ekonomisk prestation är det lättare att mobilisera väljare och behöver inte manipulera val på samma sätt som i ekonomisk nedgång och kris.

Litteratur på demokratisk tillbakagång är också relevant för vår undersökning. Mer specifikt så skriver McFaul (2021) om hur Sovjetunionen föll och hur ett autokratiskt system blev till ett mer demokratisk i början av 1990-talet. Fortsättningsvis beskriver McFaul svårigheterna i Ryssland att konsolidera demokratin, vilket sedan leder till dess tillbakagång. Förutom forskning på Ryssland som stat existerar även analyser av Vladimir Putin som ledare för att förstå hans ledarskap. Galeotti (2022) ger en bred förståelse för Putin som person, hans mål

med presidentskapet, och hans ambitioner att befästa sin makt. Vår undersökning tar avstamp i den tidigare forskningen och använder det som en grund för vår analys.

Vissa har menat att Ryssland potentiellt lider av en post-imperialistisk nostalgi - likt Hitler gjorde när han föreställde sig sitt tredje rike. Ryssland led på 90-talet av svaga institutioner, splittrades politiska partier och ett stort antal som beklagade imperiets fall. Omständigheterna lämnade rum för populisterna Vladimir Zhirinovskiy att propagera för en strikt, centraliserad auktoritet. Samtidigt förespråkade Yeltsin demokrati i Ryssland, men det han egentligen önskade var ett mer europeiskt land som var mer framgångsrikt och modernt. Eftersom väst hade val och andra demokratiska institutioner behövde Ryssland dem också. Med tiden blev den svaga antydning till demokrati försämrade (Miller, 2024).

Forskningen är till stor del överens om att val är mer än något som bara finns kvar från en svunnen demokratisk tid i landets historia. Hur valen påverkar staten skiljer sig åt men en övervägande del ser det som ett sätt att legitimera styret, både för den inhemska populationen men också för internationella aktörer (Blaydes, 2020, s. 40). Tidigare forskning har bland annat genom analys av undersökningsdata från nationella val i Ryssland kunnat dra slutsatser om att auktoritära regimer kan minimera resurser för att attrahera röstare till valurnorna genom att skapa så kallat "habitual voting". Det vill säga att grupper som skapat sig en vana att rösta kommer fortsätta göra det av ren vana, även om valen är fria eller inte. Detta framstår särskilt vanligt hos äldre generationer. Författarna uppmanar framtida forskare på ämnet att undersöka vilka sociologiska effekter auktoritära val kan ha (Northmore-Ball & Tertychnaya, 2023).

Vidare har forskning gjorts om val i Azerbajdzjan men som vi anser kan vara relevant även i fallet Ryssland. Regimer använder val som demokratiskt alibi och uppskattar inte osäkerheten i att ha en opposition, därmed agerar man för att minimera oppositionen. Genom markant överlägsna vinster i valen skapas bilden av en oöverbärande regim - men man vill ändå ha motkandidater för att garantera valets legitimitet. Därtill uppstår en hårfin linje av att ha opposition men som är kraftigt kontrollerad så att utfallet i valet blir som önskat. För oppositionen är valen ofta enda chansen att ta sig makt, men samtidigt kan det vara bekymmersamt att ta del av och därmed legitimera ett val som inte är fritt (Bedford, 2015)

2. Teori

I följande avsnitt presenteras de teoretiska utgångspunkterna och begrepp som denna uppsats grundar sin undersökning i. Uppsatsen grundar sig i två teoretiska ramverk som tillsammans ska utgöra en grund för att förklara och förstå vår frågeställning.

2.1 Competitive authoritarianism

Konceptet competitive authoritarianism (hädanefter CA) myntades av Steven Levitsky och Lucan A. Way redan på det tidiga 2000-talet och syftar till de regimer som håller val men som för övrigt är auktoritära. CA är en typ av regim där demokratiska institutioner används som det främsta verktygen för att få och bibehålla politisk makt till ledaren/ledarna. Samtidigt, kränker makthavarna demokratiska principer till en sådan grad att regimen, trots de facto förekomst av institutioner, misslyckas att uppfylla kraven för att anses vara demokratier. Levitsky och Way lyfter just Ryssland under Vladimir Putin som ett exempel. Makthavare i CA regimer tenderar att regelbundet missbruka statliga resurser, trakassera opposition och manipulera valresultat bland annat. Detta i syfte att centrera makten kring sig själva (Levitsky & Way 2002, s. 52-53). Författarna menar att auktoritära regimer håller val som ett strategiskt verktyg för att regimen ska kunna överleva, snarare än att låta det vara en faktisk demokratisk institution. Valen är ett sätt att legitimera regimen, hantera opposition och skapa en illusion av medborgerligt deltagande. Detta i syfte att bibehålla auktoritär makt men undvika kostnader av fullskaligt förtryck och exkludering från det internationella samhället (Levitsky & Way 2002, s.54-55).

Levitsky och Way påpekar att det i många år har skrivits om olika typer av hybridregimer, bland annat electoral authoritarianism som V-dem kategoriserar Ryssland som (V-Dem, 2024, s.14), men att det främsta problemet med den tidigare litteraturen är att de haft en utgångspunkt i demokratisering. Det vill säga att analyserna har antagit att regimer är, om än i låg grad, på väg mot demokrati. Vidare har tidigare analyser en tendens att förbise viktiga skillnader i olika regimtyper. Detta framgår som problematiskt när regimer kan kategoriseras i samma grupp, men har olika autokratiska funktioner och möjligheter till demokratisering. Därav utkom definitionen av CA som istället har en utgångspunkt i autokratisering (Levitsky & Way 2002, s.51-52).

CA ska skiljas från fullständiga demokratier då den sistnämnda av de två definieras genom att uppfylla minst fyra kriterier, däribland fria och rättvisa val. I fullständigt demokratiska regimer kan kränkningar av dessa kriterier ske, men aldrig så omfattande och systematiskt att de skadar demokratin. Därtill ska CA även skiljas från andra typer av regimer som uppfyller demokratiska kriterierna men som av andra anledningar är bristfälliga, exempelvis på grund av maktutnyttjande befälhavare (Levitsky & Way, 2002, s.53). Lika viktigt är att skilja CA från fullständiga autokratier där sittande makthavande helt och hållet kan eliminera demokratiska institutioner. Levitsky och Way betonar att linjen mellan fullständig autokrati

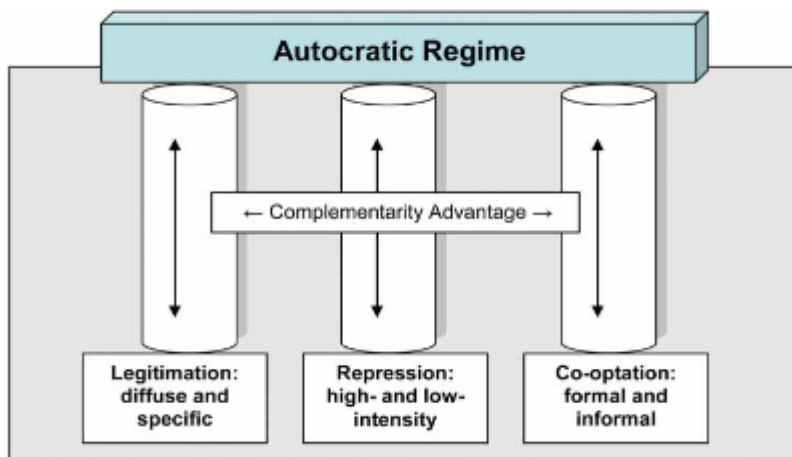
och CA är svårdragen. Men att det är viktigt att särskilja regimer vilka har demokratiska institutioner och inte (Levitsky & Way, 2002, s.54)

Skillnaden på CA och helt auktoritära stater är alltså att i CA kan demokratiska institutioner fortfarande till viss del begränsa makthavare från att helt löpa amok. Levitsky och Way beskriver fyra områden i en CA stat där det kan råda konkurrens om makten: Valen, rättsväsendet, legislativa instanser samt media. Det vill säga att det är här andra än regimen har möjlighet att ta åt sig en del av makten. Valen i en CA-stat är ofta tävlingsinriktade och för det mesta jämna. Trots att regimen i valrörelsen kan missbruka sin makt och vinkla media till sin fördel så genomförs det trots allt regelbundna val som är fria från extremt valfusk. I en CA-stat kan regimen straffa domare som inte fäller domar enligt regimen vilja, men regimen kan inte helt bortse från domstolens självständiga roll. Att straffa domare riskerar också att skada regimen legitimitet. En från regimen separat legislativ makt finns ofta kvar i CA stater även om den är svag. Parlamentet kan vara en plats för oppositionen att göra sin röst hörd och vid vissa tillfällen påverka besluten som tas. En stor skillnad mellan en helt auktoritär stat och en CA är hur medielandskapet ser ut. I en CA är det lagligt att bedriva media som är självständig från staten. Media har ofta inflytande i politiska frågor trots att journalister är hotade och ibland attackerade. (Levitsky & Way, 2002, s.54-58).

Författarnas teori om CA är en lämplig teoretisk utgångspunkt för denna uppsats då den i mycket är applicerbar på Ryssland och dess agerande sedan Sovjetunionens fall. Förhoppningen är att teorin kan bidra till en förståelse för hur Ryssland använder val som maktverktyg.

2.2 Tre pelare av autokratisk stabilitet

Som tillägg till teorin om CA regimer används Gerschewskis tre pelare av autokratisk stabilitet. De tre pelarna bibehåller det status quo som eftertraktas av regimen. Pelarna uppstår inte från tomma intet utan uppstår i en stabiliseringsprocess som byggs upp över tid (Gerschewski, 2013. s. 23). Genom att kombinera Levitsky och Ways teori med Gerschewskis modell av autokratisk stabilitet kan CA ses som ett praktiskt exempel och en manifestation av Gerschewskis modell. Regimen försöker genom bland annat val skapa den stabiliseringsprocess som krävs för att bygga upp de tre pelarna av autokratisk stabilitet.

Figur 1: Gerschewskis tre pelare av autokratisk stabilitet (Gerschewski, 2013, s. 23).

Legitimitet är ett omstritt begrepp och vissa hävdar att autokratier inte behöver intern legitimitet eftersom de inte är beroende av folkets stöd på samma vis som demokratier. Gerschewski utgår från att alla politiska system måste ha en idé om intern legitimitet. Dagens autokratier kan inte långsiktigt förlita sig på enbart våld och hot om våld som maktmedel. Legitimering i autokratiska stater strävar efter att skapa samtycke, lydnad, och tolerans bland befolkningen för regimen (Gerschewski, 2013, s. 18). Repression kan på svenska översättas till bortträngning, i detta fall syftar det till bortträngning av politiska motståndare. Repression är ofta en definierande funktion av en autokrati. Målet är att ta bort aktörer som driver en motsägande agenda än regimen, eller på annat sätt äventyrar dess överlevnad. Gerschewski skiljer på låg- och högintensiv repression. Högintensiv repression är synliga handlingar riktade mot välkända oppositionsledare, eller inflytelserika organisationsorganisationer. Lågintensiv repression är mer subtil och riktad mot individer och organisationer av låg vikt. Dessa handlingar inkluderar bland annat hot och trakasserier men också osynliga handlingar som avslag på arbets- och utbildningsansökningar. (Gerschewski, 2013, s. 21). Co-optation, eller adjungering på svenska, är regimelitens förmåga att knyta viktiga aktörer till sig, och få dem att arbeta för regimen i stället för mot. Viktiga aktörer är bland annat militära ledare och högt uppsatta affärsmän (Gerschewski, 2013, s. 22).

Alla tre termer är breda och innefattar många aspekter av regimen agerande. Val går att placera i alla tre pelare. Val bygger legitimitet för regimen, det trycker undan oppositionen och får viktiga aktörer, som till exempel mediekkanaler, att inse att de måste sprida regimen agenda för att kunna överleva. Ju fler som är på regimen sida, desto fler vinner på att undvika ett maktskifte. Gerschewskis modell kommer även in på det som Smyth (2020) beskriver i sin artikel. Hon beskriver att regimen stabilitet i Azerbajdzjan vilar på att oppositionen är marginaliserad och att befolkningen prioriterar stabilitet framför sociala och politiska rättigheter (Smyth, 2020, s. 15). Samma argument går att göra för Vladimir Putins Ryssland.

3. Metod och material

I följande avsnitt presenteras den metod och vilket material som använts under uppsatsens arbetsgång

3.1 Metod

Uppsatsen är en fallstudie av Ryssland och den ryska regimens legitimitet och stabilitet. Undersökningen är en kombination av en teoriprovande och en teorikonsumerande undersökning. Den teoriprovande delen görs på Levitsky och Ways teori om competitive authoritarianism där vi använder en jämförande design mellan när teorin skrevs år 2002, och år 2023 för att se om Ryssland idag når upp till de kriterier författarna sätter upp för Competitive authoritarianism (Esaiasson et al. 2017, s. 103). Jämförelsen görs mellan vad värdet på viktiga indikatorer inom teorin var när den skrevs, och vad värdet var år 2023. Den teoriprovande studien testar en etablerad modell på ett fall som författarna själva diskuterar. Den teorikonsumerande designen appliceras på Gerschewskis modell av autokratisk stabilitet. Syftet är att med hjälp av en existerande teori förklara hur ryska regimen bygger legitimitet (Esaiasson et al. 2017, s. 41). Kombinationen av de två teorierna gör att vi både kan bidra till forskningsfältet genom att testa en teori och förklara hur legitimitet uppstår i en auktoritär stat som Ryssland. Valet att utföra en fallstudie motiveras av möjligheten till en djupare förståelse av legitimerande processer och deras effekter i Ryssland inom den givna tidsramen. Detta kan utgöra viktiga insikter som tillåter den teoretiska appliceringen. Rent praktiskt studeras i vilken mån olika medel och metoder används av makthavare i Ryssland och hur de skapar legitimitet. Genom att analysera de utvalda faktorerna för att sedan diskutera om det stämmer överens med det teoretiska ramverket bör en slutsats kunna dras om vilken påverkan det ger och om anledningen bakom är konsekvent med teorin.

3.2 Material

Material som används i denna uppsats är bland annat analyser från V-Dem institutet. V-Dem är en lämplig källa för material då de har komplexiteten av att mäta demokrati i åtanke. Med hjälp av V-Dems grafiska verktyg kan vi för utvalda indikatorer visualisera och jämföra hur dessa förändrats över tidsperioden (V-Dem Institutet, 2023). De indikatorer från V-Dem som vi valt att använda i undersökningen följer nedan. Samtliga beskrivningar är hämtade ur V-Dem institutets grafverktyg "Country Graphs" där vi valt Ryssland som land och därefter varje respektive indikator:

- Barriers to parties som undersöker huruvida det förekommer barriärer för att bilda politiska partier. Barrier innefattar krav för medlemskap, finansiellt bidragande eller legala krav. Landet som undersöks ges en indikator mellan 0-4 där 1 motsvarar en nästan omöjlig miljö för att skapa politiska partier och 4 motsvarar en avsaknad av barriärer. Indikatorn 0 innebär att politiska partier är helt förbjudna (Hicken, 2023). Vi

använder oss av denna indikatorn då vi anser att den ger en bra visualisering av vilka begränsningar finns i Ryssland för att bilda politisk opposition.

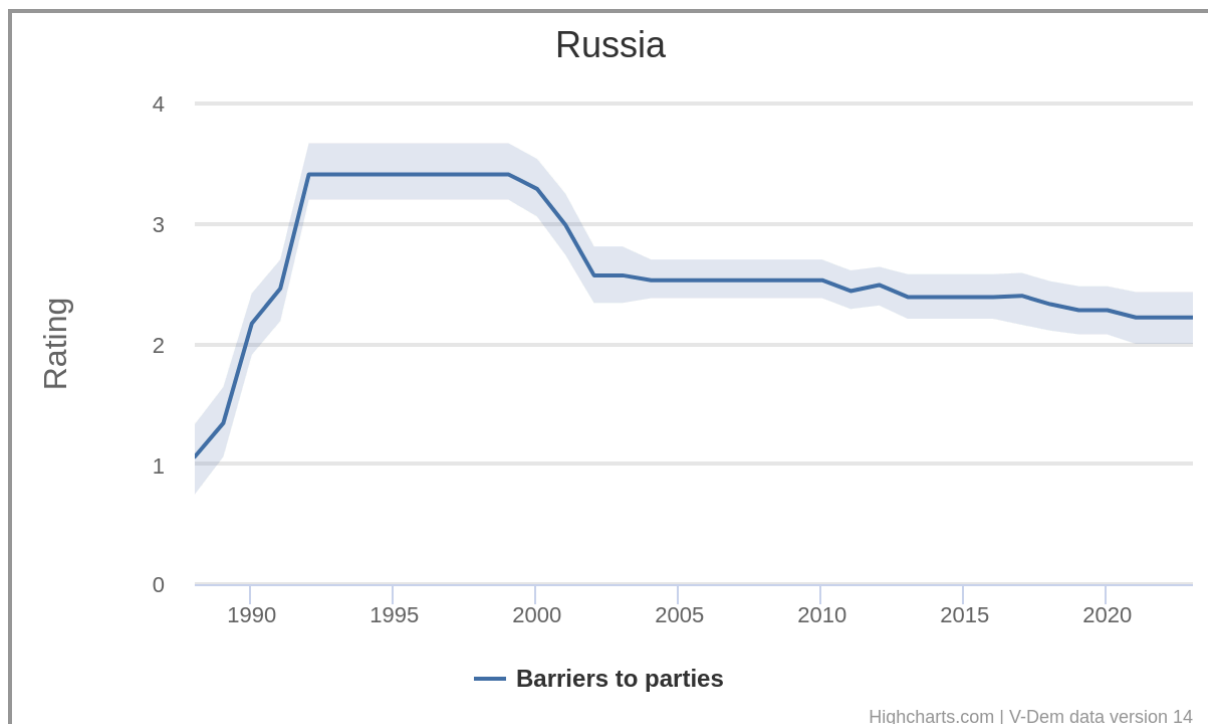
- Judicial constraints on the executive index syftar till att undersöka huruvida den verkställande makten respekterar konstitution och grundlag samt om de godtyckligt följer domstolsbeslut. Måttet är således en indikator på om rättsväsendet kan agera oberoende. Resultatet ges på en skala av 0-1 där 1 innebär en hög respekt för- och möjlighet för rättsväsendet att agera oberoende (Teorell, 2023).
- Legislative constraints on the executive index visar till vilken grad legislativ makt och andra statliga myndigheter har möjlighet till insyn över den verkställande makten. Även denna mäts på en skala 0-1 där 1 innebär en hög möjlighet till insyn (Teorell, 2023). Indikatorn är ett sätt att mäta till vilken grad regimen kan bli ifrågasatt och undersökta av den legislativa makten.
- Government censorship effort - Media är ganska simpelt ett mått som visar till vilken grad regimen direkt eller indirekt censurerar media. Måttet ges på en skala 0-4 där 0 innebär att direkt censur är regelbundet förekommande och 4 innebär en låg grad av censur och att eventuellt uppkomna fall straffas (Coppedge, 2023).

4. Analys

I analysen syftar vi till att applicera Levitsky och Ways teori på Ryssland sedan år 1990 fram till år 2023 för att se om det fortfarande kan anses vara en "Competitive authoritarian" stat. Genom att titta på utvalda variabler i analysen kan vi sedan diskutera kring om dessa visar på att Ryssland kan ses som en CA även idag. Levitsky och Way beskriver fyra områden där makten i en CA stat inte är oinskränkt. Dessa områden är valet, domstolen, den lagstiftande makten, och media. Vi ska därför undersöka dessa fyra områden och se om dessa fortfarande har en inverkan på makten i Ryssland (Levitsky & Way 2002, s. 52-58). Indikatorerna vi valt att analysera representerar var sin av de fyra grenarna. "Barriers to parties" visar om det finns möjlighet för en riktig opposition att utmana regimen i val. "Judicial constraints on the executive index" är en indikator på domstolens begränsande kraft på den verkställande makten. "Legislative constraints on the executive index" är ett mått på den lagstiftande makten inskränkande kraft, och "Government censorship effort" visar statens försök att censurera media.

Barriers to parties

Hinder för politiska partier eller *Barriers to parties* som V-dem kallar det visar hur lätt eller svårt det är att skapa politiska partier i Ryssland som inte är sammankopplade med den sittande regimen. Undersökningen använder sig av en skala från noll till fyra där noll innebär att det inte är tillåtet att bilda ett självständigt parti och fyra att det inte finns några hinder. Hinder inkluderar juridiska krav, medlemskap, finansiella insättningar, och trakasserier (Hicken, 2023)

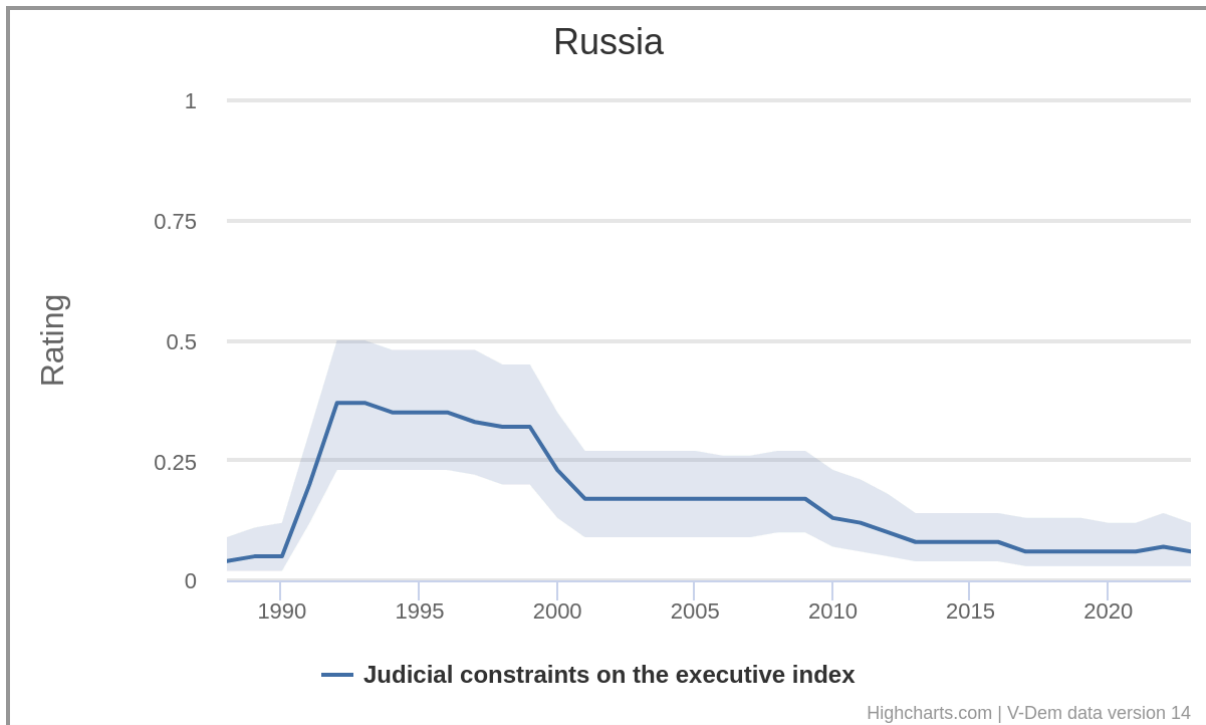
Graf 1: Grafen visar hinder för politiska partier över tid i Ryssland (Hicken, 2023)

År 1992, året efter Sovjetunionen löst upp i femton självständiga stater fick Ryssland 1,12 på skalan. Nivån av hinder för oppositionen var stabil under resterande delar av 1990-talet. Grafen blir avtagande först år 2000 vilket sammanfaller med Vladimir Putins första period som president. Mellan åren 1999 och 2000 gick skalan från 1,12 till 0,94. Två år senare är det redan nere på 0,08 vilket innebär att det i princip är omöjligt att skapa och driva ett självständigt politiskt parti. Efter år 2002 är värdet relativt stabilt med en minskning på enbart 0,04 fram till år 2010. Grafen är sedan svagt nedåtlutande med små nedgångar runt år 2012 och år 2018. År 2023 var värdet på indikatorn 2,22, en minskning med 1,19 sedan år 1992 när värdet var som högst i vårt tidsintervall.

I Levitsky och Ways teori om CA stater ingår att regimen aktivt och regelbundet trakasserar oppositionen. Grafen visar att oppositionen i Ryssland får det svårare svårare att bilda och driva ett självständigt parti. Trots att Putin var en populär ledare under början av 2000-talet så ville han ta bort osäkerhet inför framtida val. Mellan valen arbetade Putins regim med att kontrollera media och öka sin kontroll över regionala ledare. Dessa åtgärder försvagade oppositionens koppling till sina väljare (Smyth 2020, s. 4). Regimens mål måste alltid vara att vinna valen. Genom att vinna val kan regimen visa att de fortfarande har stöd från befolkningen. Detta kan både användas som svar på internationella krav men också som ett sätt att trycka ner oppositionen. Oppositionen måste efter ett val tänka om och vänta till omständigheterna är rätt att försöka igen (Smyth 2020, s. 25)

Judicial constraints on the executive index

Judicial constraints on the executive index är en indikator på om rättsväsendet i en stat kan agera oberoende regimen. Namnet på måttet kan vara lite missvisande då en översättning blir "rättslig begränsning av verkställande", beskrivningen av måttet är dock som ovan nämnt regimen kontroll över rättsväsendet.

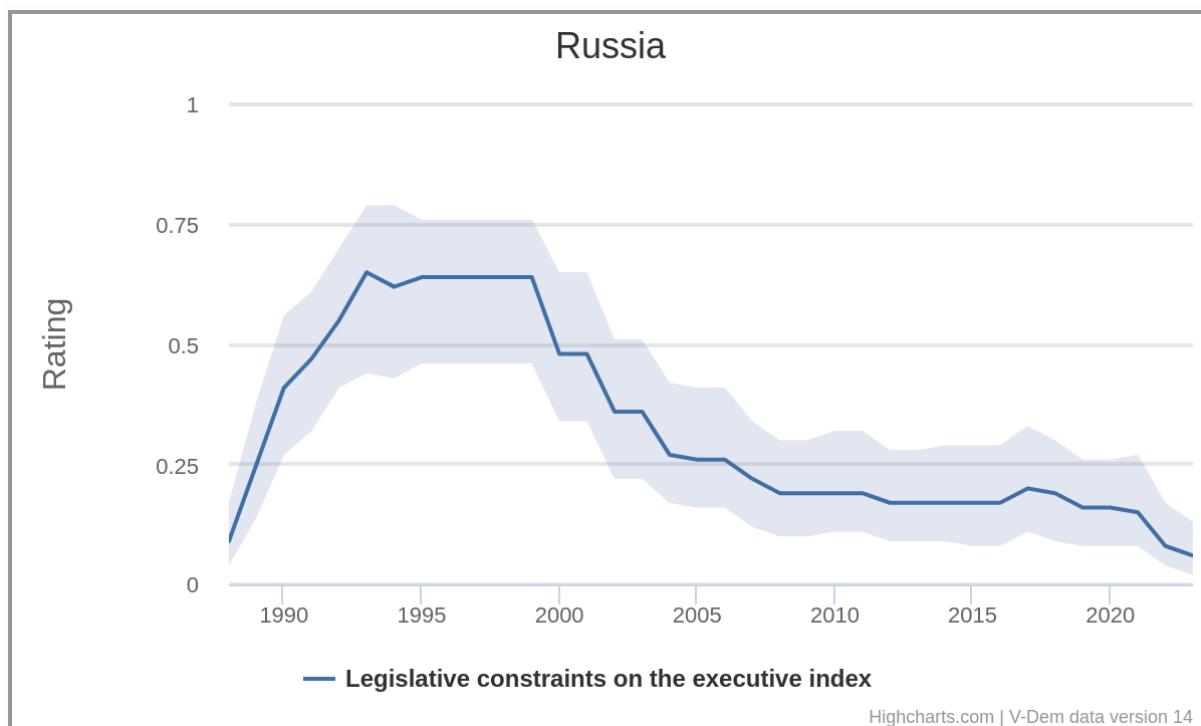

Grafen visar i vilken grad regimen respekterar konstitutionen och rättsväsendets beslut (Teorell, 2023).

Grafen visar på en markant ökning av rättsväsendets frihet mellan år 1990 och år 1992 i samband med Sovjetunionens fall, för att hålla en svagt nedåtgående nivå fram till cirka år 1999 då ett tydligt tapp uppstod. De senaste åren har värdet varit lågt med en svagt varierad men urskiljbar nedgång. Ett möjligt tecken på att Putin ämnar ökar sitt grepp över rättsväsendet och tränga bort de som skulle kunna motsätta sig, i enlighet med en av Gerchewskis pelare (Gerchewski, 2013, s.21). Även vid sin topp år 1992 var värdet bara omkring 0,4. De genomgående låga värdena indikerar på att regimen har en låg respekt för konstitutionen och beslut tagna av rättsväsendet. I CA regimer försöker ofta kontrollera rättsväsendet genom att avsätta personer, mutning eller andra typer av adjungering. År 1993 lade Rysslands dåvarande president Boris Yeltsin fram en förordning som förvaltningsdomstolen dömde bröt mot konstitutionen. I protest valde den dåvarande presidenten att bryta domstolens telefonlinjer och ta bort dess vakter (Levtisky & Way, 2002, s. 56). Händelsen visar vilken nivå framstår vara Rysslands högsta och en kan då fundera över vad som sker vid det lägsta.

Legislative constraints on the executive index

Legislative constraints the executive index är en indikator på huruvida den legislativa makten har insikt över den verkställande. Även detta mått har ett aningen missvisande namn då en översättning blir "legislativ begränsning av verkställande" vilket inte direkt är i enlighet med beskrivningen. Namnet antyder att den legislativa makten utövar begränsningar medan beskrivningen förklarar att det handlar om till vilken grad regimen tillåter insyn.

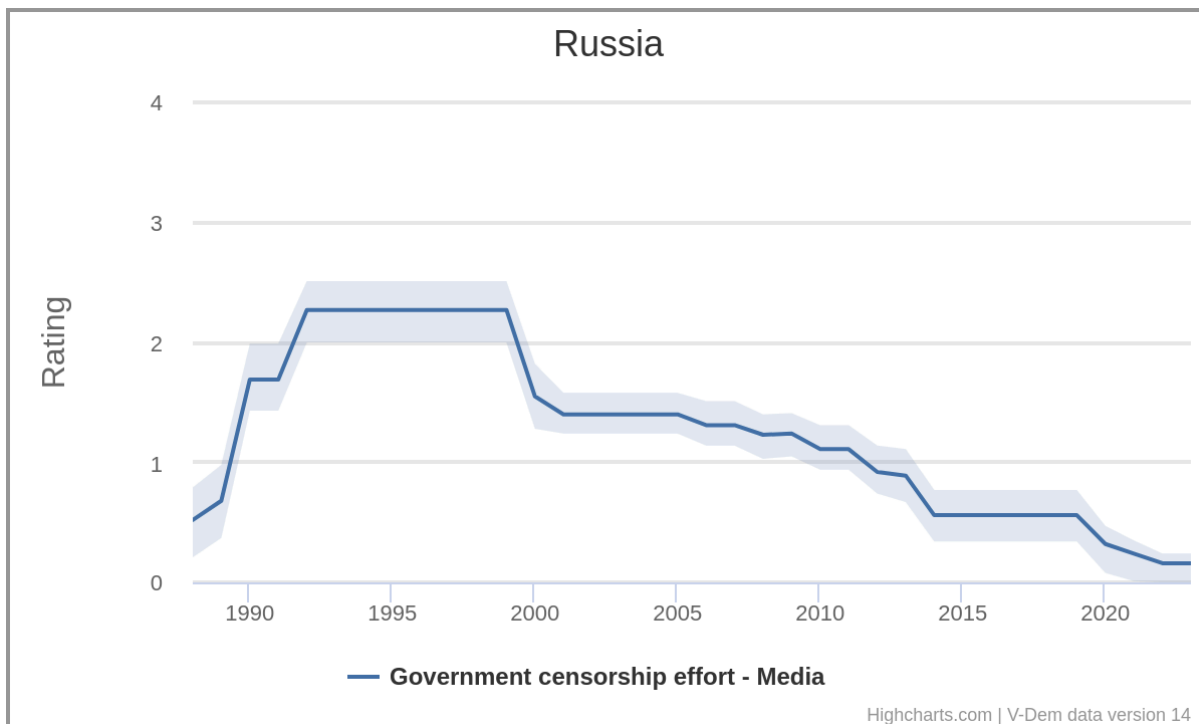

Grafen visar i vilken grad regimen tillåter insyn från den legislativa makten (Teorell, 2023).

I grafen ser vi även här likt tidigare en markant ökning av insyn i samband med 90-talets början för att hålla sig stabilt över ett decennium, slutligen ett tydligt tapp i början på 2000-talet och därefter en svagt varierande men tydlig nedgång fram till dagens värde. Värdet som ges på skalan 0-1 där desto högre värde innebär desto mer insyn är tillåten. Genom att läsa av grafen ser vi att det vid sin högsta punkt var ett värde av cirka 0,6, en långt ifrån perfekt men möjligtvis acceptabel nivå. I CA regimer tenderar den legislativa makten vara relativt svaga, men kan vara en lämplig arena för oppositionen att agera i (Levitsky & Way, 2002, s.55-56). Däremot är det i en fullskalig autokrati riskabelt att tillåta oppositionen rum att röra sig fritt då de riskerar ta en del av makten från regimen. Repression av motståndare är viktigt i autokratier (Gerchewski, 2013, s.21).

Government censorship effort - Media

Government censorship effort - Media som ovan nämnt är ett mått på vilken grad regimen censurerar media i landet (både tryckt och sänd media). Ju högre värde, desto friare är media från regimen censur.

Grafen visar regimens censur av media över tid i Ryssland (Coppedge, 2023).

Vid en direkt överblick av grafen ser vi hur värdet ökade i takt med att Sovjetunionens makt minskade för att nå ett värde av ca 2,3 under 90-talet, och därefter vända neråt igen. Även i sin kulmen var media relativt begränsad. Idag är vi återigen på nivåer närmare 0 vilket indikerar på en regelbunden direkt censur av media. Media, som ofta är en central punkt av konkurrens, är i större grad fri i CA regimer jämfört med fullskaliga autokratier. Medierna spelar en stor roll i att kritiskt granska regimen (Levitsky & Way, 2002, s. 57). Ökningen av mediefrihet under 90-talet kan indikera på Rysslands definition som CA-regim. Vidare förklarar Gerschewskis teori om de tre pelarna av autokrati vikten av att kunna kontrollera dem som motsätter sig regimen (Gerschewski, 2013. s. 21). Detta skulle kunna vara en anledning varför Putin eftertraktar en åtstramning av mediernas frihet i takt med att han ökar sitt grepp om makten.

5. Diskussion

I diskussionen kommer vi använda vårt teoretiska ramverk och jämföra det med analysens variabler och indikatorvärden. Levitsky och Ways teori beskriver en “competitive authoritarianism” som en stat där de valda analysvariablerna har en viss inskränkande makt över regimen. En del av diskussionen är att med hjälp av värdena på indikatorerna resonera oss fram till om Ryssland idag uppfyller teorins beskrivning av en CA stat eller inte. Valet, domstolen, den lagstiftande makten, och media har en viss självständig makt i en CA stat enligt Levitsky och Way teori (Levitsky & Way, 2002, s. 52-58). Teorin beskriver skillnaderna mellan en CA stat och en helt auktoritär stat, men inte när en stat övergår från det ena till det andra. Värdena på indikatorerna visar skillnaden som skett mellan år 2002, då teorin publicerades, och år 2023 som är det senaste uppmätta året. Diskussionen kommer därför föra ett övergripande resonemang om Ryssland fortfarande kan klassas som en CA-stat eller inte. En djupare diskussion skulle kunna göras om mätvärdena för Ryssland jämfördes med andra stater som också anses vara auktoritära. På grund av arbetsekonomiska skäl kommer en sådan jämförelse inte att genomföras.

Barriers to Parties är en indikator på hur svårt det är för partier, obundna till den sittande regimen, att bildas och drivas. Indikatorn är en översättning och operationalisering på området val i Levitsky och Ways teori. Valen har bara möjlighet att påverka och agera maktinskränkande om oppositionen har möjlighet att utmana regimen. År 2023 så var värdet på indikatorn 2,22 vilket innebär att det är möjligt att bilda ett politiskt parti men att det finns märkbara hinder. Politiska ledare är regelbundet utsatta för höga nivåer av trakasserier från regimen. Levitsky och Way beskriver att valrörelser i CA stater har inslag av förföljelse och hot men att valet överlag är konkurrenskraftiga (Levitsky och Way, 2002, s. 55). År 2002 var värdet på indikatorn 2,57 och år 2023 var det 2,22, en minskning med 0,35 på en femgradig skala. Levitsky och Way ansåg att Ryssland var ett bra exempel på en CA stat år 2002 (Levitsky och Way, 2002, s. 52). En minskning med 0,35 på indikatorn “Barriers to Parties” är signifikant, men inte stor nog för att säga något generellt om Ryssland blivit en ren autokrati.

Gerschewski förklarar att en modern autokratisk stat inte enbart kan överleva på deras våldskapital och att hota motståndare av regimen, viss legitimitet måste byggas upp (Gerschewski, 2013, s. 18). Att öppna upp för opposition förändrar styrets fundament från ren styrka, till att ge sken av en viss grad av lyhördhet från befolkningen (Morse, 2012, s. 165-166). På pappret finns det en opposition, men den får inte hota regimen eller försöka mobilisera väljare att rösta på dem i nästkommande val. Den riktiga oppositionen undanträns av regimen i en process som kallas av Gerschewski för repression (Gerschewski, s. 21). I Ryssland sker både låg- och högintensiv repression. Ett sätt för Vladimir Putin att avvärja opposition i form av bland annat journalister är att markera dem som utländska agenter, på så sätt skada deras trovärdighet. Mer högintensiva metoder görs i Ryssland mot seriösa politiska ledare som anses hota regimen. En sådan är Alexei Navalny som förgiftades och fängslades vid ett flertal tillfällen (Ray, 2024). Värdet 2,22 år 2023 på indikatorn

“Barriers to Parties” och en nedgång på 0,35 sedan år 2002 anser vi betyda att regimen ökat användningen av repression för att stabilisera sitt styre.

Judicial constraints on the executive index som visar oss till vilken grad rättsväsendet i Ryssland är fria att agera oberoende regimen och om regimen respekterar konstitution och domstolsbeslut är en återspeglning av Levitsky och Ways “the judicial arena”. I analys kunde vi se att rättsväsendet i Ryssland aldrig varit riktigt fritt från förtryck från regimen men att det under 90-talet var en klar förbättring. Denna förbättring stämmer överens med det teoretiska ramverket för CA-regimer. Det vill säga att en fullständig kontroll över rättsväsendet och kontinuerligt åsidosättande av konstitution och grundlagar kan skada legitimiteten. Både hos befolkningen och av andra stater om det skulle komma till deras vetskap (Levitsky & Way, 2002, s. 57). Det högsta värdet Ryssland haft på indikatorn var på 90-talet, 0,37, ett fortfarande lågt värde. Den, för Ryssland i alla fall, höga självständigheten för rättsväsendet under 90-talet kan alltså förklaras av en rädsla för att förlora både intern och extern legitimitet. År 2002 var värdet dock nere på 0,17 och har därefter tappat ytterligare till 0,06 år 2023, en minskning med strax under 84% sedan toppen. I enlighet med Gerschewskis teori om de tre pelarna för autokratisk stabilitet finner vi en förklaring för varför värdet tappar under 2000-talet. En av de tre pelarna, repression, innebär att auktoritära ledare önskar driva bort de aktörer som driver en motsägande agenda (Gerschewski, 2013. s. 21). Repression av rättsväsendet är således ett nödvändigt verktyg som Putin använder för att kunna genomföra sin agenda. Putin kan således med sin kontroll över rättsväsendet rent praktiskt välja vilka lagar ska gälla för vem, legitimera repression av andra aktörer eller helt enkelt ändra på konstitutionen som han fritt önskar. Ett utan tvekan betydelsefull tillgång för en som önskar fullskalig kontroll.

Legislative constraints on the executive index är, likt ovan mått, en indikator på huruvida den legislativa makt kan agera självständigt regimen. Måttet visar till vilken grad legislativa instanser har insyn i den verkställande makten, om parlamentet vet vad regimen faktiskt genomför. Grafen här följer ett mönster liknande de andra. En drastisk förbättring vid 90-talet början, stabilitet under decenniet, för att sedan falla vid 2000-talets början och därefter fortsätta nedåt. De stabila och trots allt relativt höga värdena under 90-talet (cirka 0,65) kan förklaras av att legislativa instanser som parlament ofta blir en arena för oppositionen att föra sitt budskap i CA-regimer. I Ryssland på 90-talet var parlamentet dominerat av före detta kommunistpartier och annan opposition till regimen (Levitsky & Way, 2002, s.56). Eftersom Sovjetunionen och det kommunistiska styret nyligen haft makten vore det inte helt orimligt att tänka sig att de gör vad de kan för att hålla ett finger med i spelet. Vilket också möjliggjordes av att Ryssland skulle bli mer "demokratiskt" och likt väst, skulle det ske måste de åtminstone ge bilden av att politisk opposition är tillåten. Idag är nivåerna å andra sidan lägsta än vad de någonsin varit inom tidsramen för denna undersökning. Idag är nivåerna å andra sidan lägsta än vad de någonsin varit inom tidsramen för denna undersökning. Ett värde av 0,06 år 2023 innebär att den legislativa makten i stort sett är helt obefintlig och insyn i regimen finns inte på kartan längre. Även här kan det finnas en förklaring i enlighet med

Gerschewskis teori. Genom att utöva repression över det legislativa skulle Putin kunna garantera sin roll som dominerande parti i parlamentet, kontrollera nyckelpositioner som talmannen och fritt stifta lagar till hans fördel. Vidare är även pelaren om co-optation, eller adjungering, viktig att ta i beaktande. Det vill säga att en auktoritär ledare ser till att knyta inflytelserika personer till sig för att garantera deras stöd (Gerschewski, 2013. s. 22). Genom att välja vilka som sitter i parlamentet och innehar nyckelpositioner kan makthavaren med stor kontroll över det legislativa tillsätta utvalda på dessa poster, och utan påföljder avsätta dem om så skulle behövas.

Den sista indikatorn vi tog upp i analysen är i vilken grad staten censurerar media i landet. I autokratier kontrollerar staten mediaklimatet vilket gör att de kan skapa ett dominerande narrativ som försvagar oppositionens chanser till mobilisering (Smyth, 2020, s. 2). I en CA-stat beskriver Levitsky och Way att media har kvar ett visst mått av självstyrande och kan driva alternativa narrativ i förhållande till regimen, dock sker detta ofta under hot och trakasserier (Levitsky & Way, 2002, s. 57-58). Censuren av media har i V-dems graf genomgått en radikal förändring. År 2002, när Levitsky och Way beskrev Ryssland som en CA-stat var värdet på indikatorn 1,4, redan det en kraftig nedgång i jämförelse med tre år tidigare. År 2023 hade värdet sjunkit ner till 0,16. Med en sådan kraftig ökning av mediacensuren kan man ifrågasätta om media fortfarande har någon möjlighet att granska makten och driva alternativa synpunkter till regimen. Censuren av media i Ryssland kanske gör att de mer och mer kan klassas som en ren auktoritär stat.

Kontroll över media är en viktig åtgärd för en autokratisk stat som Ryssland för att skapa legitimitet och stabilitet. Mediacensur är kopplat till alla tre pelare i Gerschewskis modell av autokratisk stabilitet: Legitimitet, repression, och adjungering. Legitimitet, av Gerschewski definierad som aktivt samtycke och passiv lydnad för regimen, skapas av den kraftiga mediacensuren i Ryssland genom att styra det narrativ som projiceras (Gerschewski, 2013. s. 18). Eftersom befolkningen får det svårare att ta del av alternativa skildringar av verkligheten, begränsas möjligheten till kritik mot regimen. Lydnad och samtycke uppstår eftersom regimen själva kan framhålla det som regimen gör bra, och undandömma mer ifrågasättbara handlingar (Orttung & Walker, 2014, s. 71-72). Mediacensur är en del av vad Gerschewski beskriver som repression. Censur av journalister och mediekkanaler är lågintensiv repression. Förutom att spridning av alternativa narrativ i Ryssland leder till trakasserier, riskerar man även att förlora arbetsmöjligheter. Regimkritiker får mycket sällan möjlighet att uttrycka sig i de stora, kontrollerade mediakanalerna (Orttung & Walker, 2014, s. 81). Medias roll i adjungering är en konsekvens av repressionen som riktas mot journalister och mediekkanaler, kritiska mot regimen. För att få plats i rampljuset och bedriva sin journalistik tvingas de att arbeta för regimen, i stället för mot. För att summera så är den ökade censuren av media i Ryssland ett mångfacetterat verktyg för att stabilisera det autokratiska styret. Censur bygger legitimitet och förhindrar kritiska röster att få spridning.

Samtliga grafer visar på ett gemensamt mönster av det som tidigare nämnt uppgång under 90-talet för att sedan falla när det når millennieskiftet. Den graf som avviker är den första, Barriers to Parties, som till skillnad från de andra inte tappat sitt värde ner till samma nivå som början på 90-talet. Genom att se till den enbart skulle en således kunna dra en slutsats att Ryssland fortfarande har en relativt okej nivå av demokrati som tillåter politisk opposition. Däremot utgör inte en indikator själv en tillräcklig grund för att dra den typen av slutsats. Snarare kan det som beskrivet av Levitsky och Way (2002) vara legitimerande att tillåta viss opposition, då en totalitär kontroll riskerar öppna upp för kritik. På samma vis skulle en kunna argumentera för att eftersom val hålls så bekräftar det landets demokratiska status. Valen hålls inte för att faktiskt se vem folket vill ha som representant, utan för att regimen skulle mötas av missnöjda miner om valen dras in helt. Därtill legitimerar valen presidentens maktposition när de kan manipulera valresultatet, vilken respekt skulle en president med enbart 20% av rösterna ha?

Ryssland visar sig stämma överens med CA-teori under 90-talet efter Sovjetunionens fall. Vissa demokratiska institutioner inrättades och ett överlag mer demokratiskt politiskt system tog form. Men institutionerna framstår alltid ha varit under någon form av auktoritär manipulation. Vilket stärks av det faktum att värdena i graferna aldrig riktigt nått en särskilt hög nivå, även vid sin topp. Över tid har de demokratiska institutionerna brutits ned och regimen tagit allt mer kontroll. Som resultat har Ryssland vänt mot fullskalig autokrati. En gradvis ökad kontroll av val, rättsväsende, legislativ instans och media är ett bevis på detta. Putin och hans regim har emellertid lyckats upprätthålla en fasad av demokrati, bland annat genom att hålla regelbundna val, för att bakom kulisserna fortsätta underminera grundprinciperna för demokratiskt statskick. Rysslands regim idag legitimerar sin makt genom en mångfacetterad strategi av repression av rättsväsendet och legislativa instanser, kontroll av media och manipulation av val. Taktiken legitimerar inte bara hans kontroll utan sätter Ryssland på en bana mot fullskalig autokrati. Urholkning av demokratiska institutioner stärker Putins grepp om makten samtidigt som det målar en bild av stabilitet. Diskussionen belyser en systematisk övergång och understryker vilken roll institutionell manipulation spelar i legitimering av autokratiskt styre.

För att stärka vår undersökning ytterligare hade både en djupare och bredare analys behövts göras. Att enbart ha en indikator från en källa på de fyra undersökta områden ökar risken för missvisande material. En mer övertygande analys skulle ha tittat på flera källor för att kunna styrka att värdena och trenderna som graferna visar, inte är missvisande i förhållande till verkligheten. Om studien som ligger bakom graferna från Varieties of Democracy Project (V-dem) är bristfällig så kommer även de bristerna finnas med i denna studie, fler källor och indikatorer drar ner den risken. Legitimitet och när en stat övergår till att vara en ren autokrati är svårt att mäta och slå fast. Vår studie har med hjälp av teorier och valda analysenheter diskuterat ämnena och gjort en översikt av förändringar som skett i Ryssland de senaste 20-30 åren. För att kunna fastställa ett välgrundat resultat krävs mer material och forskning.

Vidare forskning kan göras för att undersöka hur den Ryska regimen skapar internationell legitimitet och vilka konsekvenser det har. Intressanta studier skulle kunna göras på vilka följder regimen stabiliseringsprocess får för befolkningen i landet och hur regimen hanterar storskaligt missnöje. Vår studie har inte i stor utsträckning tagit hänsyn till vad som kan ha orsakat en tillbakagång på de valda indikatorerna. Ryssland har till exempel varit en del av ett flertal krig under den undersökta perioden (Galeotti, 2022). Vad som leder till den demokratiska tillbakagången går att fortsätta forska på.

6. Slutsats

Studien har undersökt på vilket vis regimen i Ryssland bygger legitimitet. För att besvara frågan använde vi två teorier kopplade till demokratiska institutioner i autokratier och hur de stabiliserar sitt styre. Analysen visar en nedgång av värdet på de fyra valda indikatorerna. Alla fyra grafer följer ett liknande mönster: Efter Sovjetunionens fall i början på 1990-talet ökar värdena, vilket motsvarar en svagare kontroll, granskning, och inskränkning av den verkställande makten i Ryssland. I början av 2000-talet, efter att Vladimir Putin för första gången röstats fram till president, skedde i alla grafer en tydlig nedgång. Från början av 2000-talet fram till år 2023 skiljer de sig åt en aning, men alla har en gradvis nedgång. Indikatorn över hinder för politiska partier, *Barriers to Parties*, är den graf som sticker ut då den endast har en marginell nedgång från år 2002 till år 2023. Studien kombinerade en teoriprovande med en teorikonsumerande metod. Slutsatserna vi kan dra är att Ryssland har blivit mer autokratiskt genom att regleringar av regimen successivt tagits bort. Levitsky och Way beskrev i sin teori "Competitive authoritarianism" Ryssland som en stat som varken når upp till kraven för att kallas demokrati, men heller inte för ren autokrati (Levitsky & Way, 2002, s. 52). Vi har i denna studie visat att Ryssland idag snarare bör klassas som autokrati än en CA-stat. Därtill har vi med hjälp av Gerschewskis modell över autokratisk stabilitet visat att nedgången av värdet på de valda indikatorerna är en följd av att regimen stabiliserar sitt styre för att ta ett hårdare grepp om makten. Ökade hinder för politiska partier, minskade möjligheter för rättsväsendet och den legislativa makten att begränsa regimen, och ökad censur av media är en överlevnadsstrategi av regimen. De fyra områdena är hårt kontrollerade men tas inte bort helt för att ge sken av en viss nivå av demokrati, en strategi för att skapa legitimitet för regimen.

7. Källförteckning

Aldrou, Khaled., Al-Sharaiyri, Qais. & Jabbar, Ali, 2021. "The Role of the Legislative, Executive, and Judicial Powers in Protecting the Principle of Legal Security", *Journal of Legal, Ethical and Regulatory Issues*, vol 24 nr. 2 (specialutgåva 3), s. 1–9.

Bedford, Sofie, 2015. "Val för att bevara status quo: elektoral autokrati och stabilitet i Azerbajdzjan", *Nordisk Østforum* vol. 29, nr 1, s. 5-31.

Blaydes Lisa, 2011. "Elections and Elite Management", *Elections and Distributive Politics in Mubarak's Egypt*. Cambridge University Press. s. 48-63.

Brooker, Paul, 2017. "Authoritarian regimes", *Caramani, Daniele, red. Comparative Politics*. 4 uppl. Oxford: Oxford University Press.

Burnell, Peter, 2017. "From supporting democracy to supporting autocracy", *Caramani, Daniele, red. Comparative Politics*. 4 uppl. Oxford: Oxford University Press.

Coppedge, Michael, 2023. "Government censorship effort - Media", *Varieties of Democracy (V-dem) Project*. [Elektronisk] https://v-dem.net/data_analysis/CountryGraph/ Hämtad: 2024-05-20.

Dahl, Robert A., 1998. "What Political Institutions Does Large-Scale Democracy Require?", *On Democracy*. New Haven, CT: Yale University Press.

Esaiasson, Peter – Giljam, Mikael – Oscarsson, Henrik – Towns, Ann – Wängnerud, Lena, 2017. *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5 uppl. Stockholm: Norstedts juridik.

Freedomhouse, 2024. *Freedom in the world 2024 - Russia*. [Elektronisk] <https://freedomhouse.org/country/russia/freedom-world/2024>. Hämtad: 2024-05-10.

Galeotti, Mark, 2022. *Putin's Wars: From Chechnya to Ukraine*. 1:a upplagan. Oxford: Osprey Publishing.

Geddes, Barbara, 1999. "What Do We Know About Democratization After Twenty Years?" *Annual Review of Political Science* vol. 2, nr 1, s. 115-144.

Gerschewski, Johannes, 2013. "The Three Pillars of Stability: Legitimation, Repression, and Co-Optation in Autocratic Regimes". *Democratization* vol 20, nr 1, s. 13-38.

Hicken, Allen, 2023. "Barriers to Parties i Ryssland, år 1988-2023". *Varieties of Democracy (V-dem) Project*. [Elektronisk] https://v-dem.net/data_analysis/CountryGraph/ Hämtad: 2024-05-20.

Levitsky, Steven. & Way, Lucas A., 2002. "Elections Without Democracy: The Rise of Competitive Authoritarianism", *Journal of Democracy*, vol 13, nr 2, s. 51–65.

Megaloni, Beatriz, 2009. *Voting for Autocracy: Hegemonic Party Survival and Its Demise in Mexico*. Cambridge University Press.

McFaul, Michael, 2021. "Russia's Road to Autocracy." *Journal of Democracy*, vol 32, nr. 4, s. 11-26.

Miller, Chris, 2024. *Why Russia's Democracy Broke*. New York: Oxford University Press.

Morse, Yonatan, L., 2012. "The Era of Electoral Authoritarianism". *World Politics* vol 64, nr. 1, s. 161-166.

Nationalencyklopedin, 2023. *Autokrati*. [Elektronisk] <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/autokrati> Hämtad 2024-05-03.

Northmore-Ball, Ksenia & Tertychnaya, Katerina, 2023. "The Long-Term Effects of Voting for Autocracy: Evidence from Russia". *Electoral Studies* vol 83.

Orttung, Robert W., & Walker, Christopher, 2014. "Breaking the News: The Role of State-Run Media". *Journal of Democracy* vol 25, nr. 1, s. 71-85.

Pertsev, Andrey, 2024. "Russia's 2024 Election Has Established New Voting Standards". *Carnegie Politika*. [Elektronisk] <https://carnegieendowment.org/politika/92026> Hämtad 2024-05-02.

Ray, Michael, 2024. "Aleksey Navalny". *Encyclopedia Britannica*, [Elektronisk], <https://www.britannica.com/biography/Aleksey-Navalny> Hämtad 2024-05-21.

Ray, Michael, 2024. "Vladimir Putin". *Encyclopedia Britannica*, [Elektronisk], <https://www.britannica.com/biography/Vladimir-Putin> Hämtad 2024-05-16.

Smyth, Regina, 2020. *Elections, protest, and Authoritarian Regime Stability: 2008-2020*. Cambridge University Press.

Stier, Sebastian, 2015. "Democracy, autocracy and the news: the impact of regime type on media freedom", *Democratization* vol 22, nr. 7, s. 1273–1295.

Teorell, Jan, 2023. Judicial constraints on the executive index, år 1988-2023. *Varieties of Democracy (V-dem) Project*. [Elektronisk] https://v-dem.net/data_analysis/CountryGraph/
Hämtad: 2024-05-20.

Teorell, Jan, 2023. Legislative constraints on the executive index, år 1988-2023. *Varieties of Democracy (V-dem) Project*. [Elektronisk] https://v-dem.net/data_analysis/CountryGraph/
Hämtad: 2024-05-20.

V-Dem Institutet, 2024. *Democracy Report 2024 Democracy Winning and Losing at the Ballot*. [Elektronisk] https://www.v-dem.net/documents/43/v-dem_dr2024_lowres.pdf
Hämtad 2024-05-02.

V-Dem Institutet, 2023. *Graphing Tools*. [Elektronisk] <https://www.v-dem.net/graphing/graphing-tools/> Hämtad 2024-05-10.